

In welke zin kan ‘de natuur’ ons iets leren?

1 Korintiërs 11:14

In 1 Korintiërs 11:14 lezen wij: ‘Leert ook de natuur zelf u niet, dat als een man lang haar draagt, het een oneer voor hem is?’ Wat is hier de betekenis van de term ‘de natuur’? En hoe moeten wij dit vers verklaren in het licht van het nazireeërschap in het Oude Testament, waarbij het wel belangrijk was dat de nazireeër zijn haar liet groeien (zie o.a. Num. 6; Richt. 16)?

Ik heb de indruk dat de uitdrukking ‘de natuur zelf’ hier wijst op de goddelijke orde die in de schepping is neergelegd. De natuur is geen onafhankelijke gezagsinstantie, ze is volkomen afhankelijk van de Schepper Zelf. En God heeft in de schepping bepaalde wetmatigheden gegeven waarvan wij iets kunnen leren. De woordenboeken geven allerlei definities van het woord ‘natuur’, maar de Schrift houdt zich niet zozeer bezig met begripsbepalingen. Het is interessant dat het woord ‘natuur’ nergens voorkomt in het Oude Testament. Dit houdt waarschijnlijk verband met het feit dat de meeste zelfstandige naamwoorden in het bijbelse Hebreeuws concreet van aard zijn en niet abstract.

Een manier om aan te geven wat de betekenis van de term is, zou kunnen zijn om te zeggen dat ‘de natuur’ de beheersende krachten aanduidt, die werkzaam zijn bij het scheppen en het onderhouden van het universum: krachten die niet afhankelijk zijn van menselijke activiteit en die overal door de mens kunnen worden waargenomen. Hoewel de natuur iets van de wil en de gedachten van God openbaart, kan ze

nooit identiek met God Zelf zijn. De meeste mensen die de natuurwetten observeren trekken terecht de conclusie dat de natuur niet aan het toeval is onderworpen en ook niet grillig is. Het is geen horloge dat zonder verdere controle afloopt. Christus is niet alleen de Schepper die de dingen in beweging zet, Hij is ook de Onderhouder die alle dingen draagt door het woord van Zijn kracht (Hebr. 1:3).

Paulus gebruikt het woord ‘natuur’ op verschillende manieren in Romeinen 1:26, 2:14, 27; 11:21, 24; 1 Korintiërs 11:14; Galaten 2:15; 4:8 en Efeziërs 2:3, maar de gemeenschappelijke factor is dat hij aandacht vraagt voor *dat wat normaal is en niet onderhevig aan verandering*. In 1 Korintiërs 11 gaat het erom dat de normale verhoudingen sinds het begin van de schepping ook zichtbaar dienen te zijn in de christelijke gemeente.

Wat het punt van het nazireeërschap betreft, moeten wij de voorschriften van het Oude en het Nieuwe Testament niet met elkaar vermengen. Ik denk dat de Heer Zelf de ware Nazireeër was, hoewel Hij wijn dronk, een normale haarlengte had en zelfs het lichaam van een dode aanraakte. Geen enkel mens kan Hem evenaren, zelfs niet de drie personen die hun leven lang nazireeër waren (Simson, Samuël en Johannes de Doper). Hoewel de Heer een unieke heerlijkheid bezit, mogen wij Zijn voorbeeld wel navolgen en ons leven toewijden aan de dienst van God, en dat zonder eventuele regels en geboden van mensen.

Oude Sporen 2010

